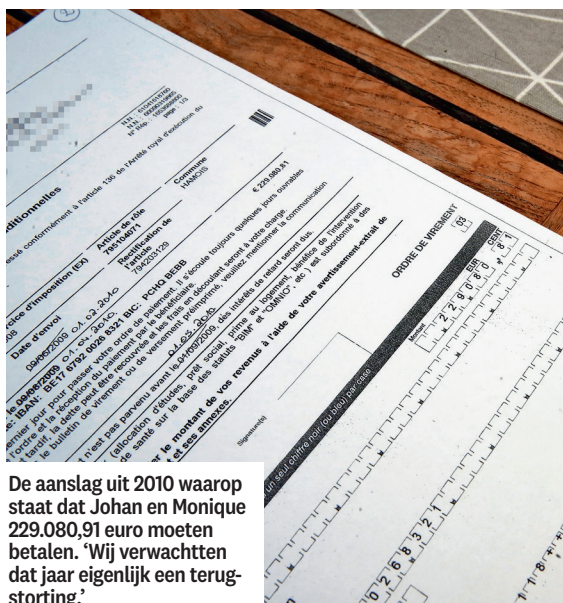

Tussen de MENSEN

Echte verhalen, uit het leven gegrepen. Op deze plek kunt u ze delen met de andere lezers van Dag Allemaal. Verhalen van ziekte en rampspoed, maar ook van veerkracht en hoop. Want het leven spaart niemand, maar heeft ook zo ontzettend veel moois te bieden.

JOHAN EN ZIJN VROUW VECHTEN AL TIEN JAAR TEGEN EEN FOUTIEVE BELASTINGAANSLAG VAN **230.000 EURO**

De aanslag uit 2010 waarop staat dat Johan en Monique 229.080,91 euro moeten betalen. 'Wij verwachtten dat jaar eigenlijk een terugstorting.'

Te betalen: 229.080,91 euro, stond er te lezen op de belastingaanslag van 2010. 'Een schromelijke vergissing die ik snel dacht recht te zetten', vertelt Johan Daelemans (60). Het werd een juridisch gevecht dat hij en z'n vrouw nu al meer dan tien jaar voeren. 'Alles hebben wij moeten verkopen. En nóg stopt het niet', zegt Johan die een boek liet schrijven over zijn strijd met de fiscus.

'Zelfs nu de rechter
ons gelijk geeft,
**VOLHARDT DE FISCUS
IN DE BOOSHEID'**

Johan en z'n vrouw Monique met de aanslagbrief. 'Monique is niet meer in staat om over onze situatie te praten', aldus Johan.

Johan wilde in Frankrijk een bedrijf in vliegtuigjes opstarten. Maar die droom werd brutaal aan diggelen geslagen.

Toen Johan en Monique de vijftig naderden, in 2010, besliste het echtpaar om z'n langgekoesterde droom waar te maken. Johan had zijn zaak in racewagens van de hand gedaan en was in Frankrijk alles in gereedheid aan het brengen om daar een nieuw bedrijf in ultralightvliegtuigjes en vliegtuigmotoren op te starten. Zijn vrouw zou er een kledingwinkel openen. Voorlopig woonde zij nog in België, in Ciney, om de verkoop van hun vierkantshoeve te regelen en omdat zoon Yannick zijn middelbare school nog moest afmaken. Daarna zou hij Japanologie gaan studeren in Leuven.

Maar alles werd aan diggelen geslagen toen datzelfde jaar de belastingaanslag in de bus viel. 'Wat wij de afgelopen tien jaar hebben meegemaakt, dat kraakt

je als mens', zegt Johan. 'Monique is niet in staat hier nog over te praten, want het rakelt alle emoties weer op. Maar ik ben er inmiddels al wat meer in gehard. Ik krijg zelfs te horen dat ik wat arrogant overkom, maar wat wil je na al die jaren?'

Wat stond er in die brief van de belastingen?

We verwachtten een terugstorting, maar in de plaats daarvan stond er - zwart op wit - dat we net geen 230.000 euro verschuldigd waren aan de fiscus. Duizelingwekkend. En het was Monique die dat aanslagbiljet onder ogen kreeg, want ik woonde al in Frankrijk in een huurflatje. In paniek belde ze mij op.

Jij dacht wellicht dat Monique zich vergiste.

Tuurlijk! Ik bedoel: wij hebben nooit in één jaar een half

miljoen euro verdiend, hoe kwam de fiscus dan op zo'n waanzinnig bedrag? Dus spraken we af dat Monique dat wel even zou rechtzetten bij de belastingdienst van Ciney. Blijkbaar was men ervan uitgegaan dat ik nog altijd zaakvoerder was van mijn raceautobedrijf, maar dat had ik allang verkocht. Met de uittreksels uit het Staatsblad trok Monique naar de fiscus, maar helaas. Dat voldeed blijkbaar niet als bewijs.

Laten we even teruggaan naar het begin: waar liep het precies mis volgens jou?

In 2005 heb ik mijn zaak verkocht, de maatschappelijke zetel bleef - onder de nieuwe eigenaar weliswaar - wel op het oude adres staan. Dat waren we zo overeengekomen. Wij hadden toch plannen om

en bij 500.000 euro. Maar dan zegt de overheid: 'Mijnheer Daelemans heeft een investering gedaan en kan niet bewijzen waar die centen vandaan komen'. Alleen: ik heb die investering nooit gedaan. Mocht de fiscus zijn werk deftig doen, dan zou die zien dat ik de voorgaande jaren een gemiddeld inkomen had en alle daaropvolgende jaren ook. Alleen in 2007 zou ik zeggd bijna een half miljoen euro hebben verdiend... Da's toch wel heel vreemd.

Valt dat niet makkelijk te bewijzen aan de hand van je rekeninguittreksels?

(knikt) Daar wringt het schoentje net. De vele transacties voor die investering gebeurden - uiteraard - niet met mijn rekening. Alleen, het was niet aan de overheid om te be-

wijzen dat mijn rekeningnummer werd gebruikt, maar wel aan mij om aan te tonen dat dat niet zo was. (blaast) Het is zó'n klunwen waarin we terechtgekomen zijn...

JOHAN

'Monique en ik waren niet alleen ons geld en onze toekomstdromen kwijt, maar ook onze vrienden en zakenpartners. Want geen kat geloofde ons verhaal'

onze hoeve en de gronden te verkopen, die man zou één van die loten kopen, zodat hij dat adres kon behouden. Liep het daar mis? Het is de taak van de fiscus om na te gaan of een bedrijf al dan niet van eigenaar is veranderd, en te controleren wie de zaakvoerder is. Maar hier heeft de fiscus helemaal niks nagetrokken en wanneer de overheid denkt dat jij de zaakvoerder bent, is dat voor de fiscus óók zo.

Jij werd dus belast op de inkomsten van een vennootschap die niet meer de jouwe was?

Ja. De nieuwe eigenaar had een investering gedaan van om

Zonder enige uitweg?

Wel, gelukkig voor ons heeft de nieuwe eigenaar vermoedelijk op ons adres een fraudecarroussel opgestart. Daarrond loopt een strafdossier in Mechelen, gelinkt aan dat bewuste rekeningnummer. Ik zeg 'gelukkig', want zonder die vermoedelijke fraude was er nooit een onderzoek naar die bankrekening gevolgd. Dat onderzoek in Mechelen bevat alle bewijzen om mij vrij te pleiten. Maar... de fiscus wil die twee zaken niet aan elkaar linken.

Hoe kan dat?

Echt, het is zo. Monique en ik ➤

Tussen de MENSEN

➤ waren niet alleen ons geld en onze toekomst dromen kwijt, maar ook onze vrienden en zakenpartners. Want geen kat geloofde ons verhaal. Want de fiscus klopt toch niet zonder reden bij je aan? In hun ogen waren wij een stel oplichters. Compleet ten onrechte. Maar aan de andere kant snap ik hen wel. Iedereen zag hoe ons hele hebben en houden verkocht werd. En per lot dat verkocht werd, passeerde Vadertje Staat voor de inkomsten.

Jullie Franse droom ging zo in rook op.

Helaas. We hadden al een voorschot betaald voor een huis waar de winkel van Monique zou komen. Dat waren we ook kwijt. Alles, werkelijk alles wat we heel ons leven hadden opgebouwd, zagen we één voor één verdwijnen. Ik ben terug naar België geko-

JOHAN

‘Onze zoon heeft na twee jaar zijn studies stopgezet. Hij besepte dat er geen geld meer was om ze te blijven betalen... Dat kraakt je als ouder, hoor’

men. De bouw van mijn vliegtuig met revolutionaire motor - het prototype had ik al voorgesteld op een luchtvaartbeurs en ik had er een patent op genomen - heb ik stopgezet en ik ben weer aan de slag gegaan als werknemer, zodat we ten minste een huurwaarborg konden betalen. **Het gezin dat alles netjes voor elkaar had, moest plots de kleintjes tellen.**

(knikt) En op zulke momenten leer je dus je echte vrienden kennen. Er zijn er een paar op wie we konden blijven rekenen,

die ons soms duizend of tweeduizend euro leenden wanneer we de huishuur of facturen niet betaald kregen. Want eens je in zo’n procedureslag met de fiscus zit, begint het pas. Doordat de staat mij als zaakvoerder had aangeduid, kreeg ik ook nog Securex op mijn dak, de instantie die instaat voor de inning van sociale bijdragen. Ik had nog achterstallige betalingen, klonk het. Ook weer duizenden euro’s. Daar kregen we gelukkig, na veel vijven en zessen, wel gehoor. Maar we hebben in de loop der jaren wel alle juwelen van Moniques moeder zaliger moeten verkopen.

Dat moet pijn doen.

En veel levert dat ook niet op, hé. Vijfhonderd euro hier, duizend daar. Maar ik had het allemaal nodig.

Heeft jullie financiële strijd een invloed gehad op de studies van jullie zoon?

Die is na twee jaar gestopt met studeren. Niet omdat zijn cijfers niet voldeden, verre van, maar hij besepte dat er geen geld meer was om zijn studie te blijven

betalen. Hij is dan bij het leger gegaan omdat hij zo meteen een inkomen zou hebben. Maar vrij snel is hij weer gaan studeren, en zo heeft hij nu zijn bachelor verzekeringenbankwezen op zak. Hij werkt nu in een zakenkantoor. Maar Japan blijft eigenlijk wel zijn passie.

Wat doet het met jullie als ouders, als je ziet dat je kind zijn studie opgeeft om jullie niet te veel tot last te zijn?

Dat kraakt je. Onze zoon heeft daar nooit veel over gepraat, maar we weten alle drie

Johan en Monique met hun zoon Yannick toen ze nog niet geplaagd werden door financiële zorgen.

maar al te goed waarom hij met Japanologie stopte. Heel dit proces raakt ons tot in de kleinste vezel van ons lichaam. Monique heeft de voorbije jaren dikwijls gedacht dat ze kanker had. En telkens bleek de diagnose hetzelfde: te veel stress. Vorig jaar kreeg ik het plots aan mijn hart. Vijf overbruggingen waren er nodig. Volgens de dokters was het een mirakel dat ik het overleefde, zo erg was mijn hart eraan toe. Mijn linkerhand heeft er blijvend krachtverlies aan overgehouden, een zenuw die niet meer goed functioneert. **In plaats van één telefoontje om de vergissing recht te zetten, werd het een strijd die inmiddels al tien jaar duurt.**

(knikt) Ook al hebben we vorig jaar van de rechter gelijk gekregen, en moet de fiscus alle geld, inclusief de interesten, terugstorten. Toen ik bij de ontvanger in Ciney moest komen, zei die echter: ‘Ik weet dat we jou van de rechter moeten uitbetalen, maar wij geloven jou nog altijd niet, dus we doen het niet.’ Dan weet je hoe laat het is hé?

Je hebt met een tegenstander te maken die niet snel opgeeft.

Uiteindelijk hebben ze ons terugbetaald. Maar ’t is niet eind goed al goed. De overheid kan binnen zes maanden nadat de rechter een aanslag nietig verklaarde, alsnog een subsidiaire aanslag heffen. En

PROF. JONATHAN HOLSLAG OVER DE VERDEELDE STATEN VAN AMERIKA

dat heeft ze ook gedaan. (zucht) Het proces start dus gewoon opnieuw. En met alle intresten van al die jaren tikt het bedrag al tegen de 400.000 euro aan. Gelukkig heb ik inmiddels een zeer goede advocaat die hier ook écht voor wil vechten, Michel Maus. **Stel dat het alsnog fout uitdraait in maart...**

Dan zijn wij alles kwijt. Geen enkele bank gaat mij op mijn leeftijd een lening toekennen om die schuldenput te delven. Dan wacht ons een toekomst bij het OCMW. Deze keer hebben we echter één voordeel: na de uitspraak van de rechter vorig jaar hebben we onze vrienden en zakenpartners weer aan onze kant. Nu voelen we ons gesteund.

'GEEN FOUTEN'

in Het Laatste Nieuws reageerde de FOD Financiën al op de historie van Johan en Monique: 'De zaak is door onze diensten gekend. Intern onderzoek wees uit dat er geen fouten werden gemaakt in dit dossier. Er werden door betrokkene rechtszaken aangespannen die zowel in eerste aanleg als in beroep werden afgewezen.' ■

INFO

Johan liet zijn verhaal optekenen door Erik Raeven in **'De BelastingAANSLAG'**, Kritikak, € 22,99

Feest van het Boek, nog t.e.m. 11 november in alle Standaard Boekhandels over heel Vlaanderen.

TEKST: KATHLEEN VERVOORT / FOTO'S: KRISTOF GHYSELINCK

Biden vs. Trump draaide uit op een echte thriller.

'Dezelfde polarisering zet zich ook door bij ons'

Alles in de Verenigde Staten is groter dan bij ons. Dat geldt zeker ook voor de kloof tussen de verschillende bevolkingsgroepen, die tot uiting kwam bij de presidentsverkiezingen. 'Maar die verdeeldheid is er ook in ons land', waarschuwt Jonathan Holslag, professor Internationale Politiek aan de VUB.

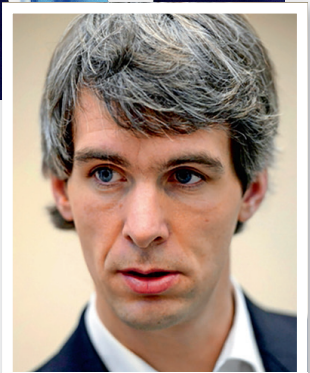
Van een bloedstollende verkiezingsrace gesproken. Bij het ter perse gaan van dit nummer was nog steeds niet bekend wie er in Amerika het laken naar zich toe heeft getrokken: Republikein Trump of Democraat Biden. Het is geleden van de strijd tussen George W. Bush en Al Gore twintig jaar geleden dat de uitslag van de Amerikaanse presidentsverkiezingen niet dezelfde avond vaststond. En iedereen is het erover eens dat de situatie

deze keer veel ernstiger is. 'Deze 'elections' brachten meer dan ooit de verdeeldheid in de Verenigde Staten aan het licht', zegt professor Jonathan Holslag. 'Je hebt niet alleen blank versus zwart, maar ook progressief versus conservatief en rijk versus arm. Niet alleen zwarten maar ook arme blanke Amerikanen zien nauwelijks vooruitgang. De kloof wordt alleen maar groter.'

Is dat de schuld van Donald Trump?

Hij heeft er alleszins weinig aan gedaan om de frustraties van boze blanken af te remmen. Het zou echter fout zijn om de schuld louter op hem te steken. De breuklijnen die we nu zien, tekenden zich al af in de jaren 90 onder Bill Clinton, die zich daar weinig van aantrok. Ook Barack Obama heeft wat dat betreft weinig zoden aan de dijk gebracht.

Zou een man als Joe Biden, die pleit voor verdraagzaamheid,

Professor Internationale Politiek Jonathan Holslag.

het land weer kunnen verenigen?

Dat denk ik niet. Er is in Amerika nu eenmaal een sterke voedingsbodem voor een rechts-conservatief beleid. Biden is een gematigde Democraat van de oude stempel. Van hem verwacht ik wel dat hij verzoenende taal kan spreken, maar in zijn entourage zie ik jonge wolven die zich niet kunnen inleven in de tegenpartij.

Is deze verdeeldheid typisch Amerikaans?

Absoluut niet. We zien dat ook in ons land. Deels is dat een identiteitscrisis van blanken die zien hoe hun vertrouwde wereld verandert door de migratie. Maar sowieso neemt de polarisering in de samenleving ook bij ons al een tijd toe. ■ GVG